หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการจับใจความของเด็กวัยอนุบาลโดยใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าทางสถิติเกี่ยวกับคะแนนความสามารถในการจับใจความและคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายก่อนและหลังทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แบ่งออกเป็น 9 ข้อ ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ด้านความเข้าใจและระลึกได้ และด้านการเรียบเรียงข้อมูล ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

2. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

3. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ด้านความเข้าใจและระลึกได้ และด้านการเรียบเรียงข้อมูล ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

4. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

5. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

6. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความหลังทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

7. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนคำและจำนวนประโยคที่ใช้พูดสื่อความหมาย ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

8. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนคำ ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

9. ผลการเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนประโยค ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ แบ่งออกเป็น 2 ข้อ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ

2. การปรับปรุงคู่มือการใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ด้านความเข้าใจและระลึกได้และด้านการเรียบเรียงข้อมูล ก่อนทดลองและหลังทดลองนักเรียนกลุ่มทดลอง

องค์ประกอบของการจับใจความ	ระยะเวลา							
	ก่อนทดลอง				หลังทดลอง			
	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	$\bar{X}$	S.D.	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	$\bar{X}$	S.D.
1. เข้าใจและระลึกได้	5.3	2	3.58	0.93	6.1	4.2	4.9	0.6
2. เรียบเรียงข้อมูล	2	0	0.56	0.63	5	1	3.50	1.22

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า

ก่อนทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการจับใจความด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านการเข้าใจและระลึกได้ นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการเข้าใจและระลึกได้ สูงสุด 5.3 คะแนน ต่ำสุด 2 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 3.58 คะแนน

2. ด้านการเรียบเรียงข้อมูล นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการเรียบเรียงข้อมูล สูงสุด 2 คะแนน ต่ำสุด 0 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 0.56 คะแนน

หลังทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการจับใจความด้านค่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านการเข้าใจและระลึกได้ นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการเข้าใจและระลึกได้ สูงสุด 6.1 คะแนน ต่ำสุด 4.2 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 4.90 คะแนน

2. ด้านการเรียบเรียงข้อมูล นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการเรียบเรียงข้อมูล สูงสุด 5 คะแนน ต่ำสุด 1 คะแนน คะแนนเฉลี่ย 3.50 คะแนน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ระยะเวลา	$\bar{x}$	S.D.	t
ก่อนทดลอง	4.14	0.99	* 13.63
หลังทดลอง	8.22	1.41	

*P < .05 $t_{.15} = 1.753$

จากตารางที่ 2 เห็นได้ว่าในกลุ่มทดลองค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 4.14 และหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 8.22 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบด้วยค่าทีแล้วพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการจับใจความสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตและ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการจับใจความด้านความเข้าใจและระลึกได้และด้านการเรียบเรียงข้อมูลก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

องค์ประกอบของการจับใจความ	ระยะเวลา							
	ก่อนทดลอง				หลังทดลอง			
	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	$\bar{X}$	S.D.	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	$\bar{X}$	S.D.
1. เข้าใจและระลึกได้	5.4	1.3	3.58	0.96	4.8	1.1	3.11	1.12
2. เรียบเรียงข้อมูล	3	0	1	0.96	3	0	1.13	0.88

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตาราง 3 จะเห็นได้ว่า

ก่อนทดลอง นักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนความสามารถในการจับใจความด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านการเข้าใจและระลึกได้ นักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนด้านการเข้าใจและระลึกได้ สูงสุด 5.4 คะแนน ต่ำสุด 1.3 คะแนน และคะแนนเฉลี่ย 3.58 คะแนน

2. ด้านการเรียบเรียงข้อมูล นักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนด้านการเรียบเรียงข้อมูลสูงสุด 3 คะแนน ต่ำสุด 0 คะแนน และคะแนนเฉลี่ย 1 คะแนน

หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนความสามารถในการจับใจความด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านการเข้าใจและระลึกได้ นักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนด้านการเข้าใจและระลึกได้สูงสุด 4.8 คะแนน ต่ำสุด 1.1 คะแนน และคะแนนเฉลี่ย 3.11 คะแนน

2. ด้านการเรียบเรียงข้อมูล นักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนด้านการเรียบเรียงข้อมูลสูงสุด 3 คะแนน ต่ำสุด 0 คะแนน และคะแนนเฉลี่ย 1.13 คะแนน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มควบคุม

ระยะเวลา	$\bar{x}$	S.D.	t
ก่อนทดลอง	4.13	1.51	
			0.41
หลังทดลอง	4.26	1.41	

$P < .05 \quad t_{15} = 1.753$

จากตารางที่ 4 เห็นได้ว่าในกลุ่มควบคุมค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 4.13 และหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 4.26 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบด้วยค่าทีแล้วพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองและก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน แสดงว่าก่อนการทดลองและหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการจับใจความไม่แตกต่างกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

นักเรียน	$\bar{x}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	4.14	0.98	
			-0.447
กลุ่มควบคุม	4.26	1.41	

$P < .05$ $t_{30} = 1.697$

จากตารางที่ 5 เห็นได้ว่าในกลุ่มทดลองค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 4.14 และกลุ่มควบคุมค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 4.26 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยการทดสอบด้วยค่าทีแล้วพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความก่อนทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่าง แสดงว่าก่อนการทดลองนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการจับใจความไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความ หลังทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

นักเรียน	$\bar{x}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	8.22	1.41	* 9.34
กลุ่มควบคุม	4.13	1.5[1]	

*P < .05 t_{30} = 1.697

จากตารางที่ 6 จะเห็นว่าในกลุ่มทดลองค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 8.22 และกลุ่มควบคุมค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองมีค่าเท่ากับ 4.13 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบด้วยค่าทีแล้วพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการจับใจความ ก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ .05 แสดงว่าหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการจับใจความสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนคำและจำนวนประโยคที่ใช้พูดสื่อความหมาย ก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

การใช้ภาษาพูดสื่อความหมาย	ระยะเวลา							
	ก่อนทดลอง				หลังทดลอง			
	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	$\bar{X}$	S.D.	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	$\bar{X}$	S.D.
1. จำนวนคำ	45	0	11.63	10.01	81	8	39.94	17.27
2. จำนวนประโยค	9	0	3.06	1.98	165	1	7.88	3.34

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า

ก่อนทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดสื่อความหมายด้านต่าง ๆ ดังนี้

ด้านจำนวนคำ นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดสื่อความหมายด้านจำนวนคำ สูงสุด 45 คำ ต่ำสุด 0 คำ จำนวนค่าเฉลี่ย 11.63 คำ

ด้านจำนวนประโยค นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดสื่อความหมายด้านจำนวนประโยคสูงสุด 9 ประโยค ต่ำสุด 0 ประโยค จำนวนประโยคเฉลี่ย 3.06 ประโยค

หลังทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดสื่อความหมายด้านต่าง ๆ ดังนี้

ด้านจำนวนคำ นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดสื่อความหมายด้านจำนวนคำสูงสุด 81 คำ ต่ำสุด 8 คำ จำนวนค่าเฉลี่ย 39.94 คำ

ด้านจำนวนประโยค นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการพูดสื่อความหมายด้านจำนวนประโยคสูงสุด 16 ประโยค ต่ำสุด 1 ประโยค จำนวนประโยคเฉลี่ย 7.88 ประโยค

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนคำ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ระยะเวลา	$\bar{x}$	S.D.	t
ก่อนทดลอง	11.63	10.01	* 7.38
หลังทดลอง	39.94	17.27	

*P < .05 t_{15} = 1.753

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่าในกลุ่มทดลอง เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง โดยการทดสอบด้วยค่าทีแล้ว พบว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนคำ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนคำสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนประโยคก่อนทดลองและหลังทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

ระยะเวลา	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนทดลอง	3.06	1.98	* 7.51
หลังทดลอง	7.88	3.34	

*P < .05 t_{15} = 1.753

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่าในกลุ่มทดลอง เมื่อทดสอบด้วยค่าทีแล้วพบว่าค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนประโยคหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า หลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถใช้ภาษาพูดสื่อความหมายด้านจำนวนประโยคสูงกว่าก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ

ผู้วิจัยได้ข้อมูลเกี่ยวกับแผนการใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ดังนี้

1.1 ขั้นก่อนเล่านิทาน

<u>เนื้อหา</u> ภาพปกนิทานบางเรื่องวาดไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่องเท่าที่ควรเช่น เรื่องฝนจ๋า ภาพที่ปกเป็นภาพกบถือใบบัวและมีหยดน้ำอยู่รอบ ๆ ตัวกบซึ่งเด็กไม่ทราบว่าหยดน้ำจะเกี่ยวกับฝน จึงไม่มีเด็กคนใดคาดเดาชื่อเรื่องได้ถูกต้อง นอกจากนี้ขนาดภาพตัวละครที่ปกนิทานไม่เหมาะสม เช่น ขนาดตัวแพะใหญ่ แพะกลาง และแพะเล็ก มีขนาดแตกต่างกันน้อยมากทำให้เด็กบางคนไม่สามารถแยกได้ว่าตัวใดคือแพะตัวใหญ่ ตัวกลาง ตัวเล็ก

<u>เวลา</u> เวลาที่กำหนดในขั้นก่อนเล่านิทาน คือ 5 นาที เวลาจริงที่ใช้โดยเฉลี่ย คือ 3 นาที (คิดจากนิทานทั้ง 24 เรื่อง) เวลาที่ใช้จริงจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของเด็ก

<u>สื่อการสอน</u> สื่อที่ใช้คือ หนังสือนิทานเล่มใหญ่เฉพาะหน้าปกเด็ก ๆ ให้ความสนใจมากโดยเฉพาะภาพตัวละครที่ชัดเจนมีสีสันสวยงามกระตุ้นให้เด็กอยากฟังนิทานมากขึ้น

<u>ตัวผู้เรียน</u> ในช่วงระยะแรก ๆ เด็กไม่ค่อยกล้าคาดคะเนเรื่องราวและเด็กจะเลียนแบบความคิดของผู้อื่น แต่ในระยะต่อมาเด็กเริ่มกล้าที่จะคาดคะเนเรื่องราวและเริ่มคิดด้วยตนเองมากขึ้น นอกจากนี้การตั้งชื่อเรื่องในระยะแรกยังไม่สื่อความหมายได้ชัดเจนเหมือนระยะหลัง เด็กบางคนจะตั้งชื่อเรื่องยาวมาก

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวผู้สอน ในบางครั้ง เมื่อผู้สอนลองตัดสินสิ่งที่ เด็กคนใดคนหนึ่ง คาดคะ เนว่าถูกหรือผิด จะพบว่า เด็กคนอื่นไม่ค่อยกล้าคาดคะ เน เพราะไม่มั่นใจ ว่าจะตอบถูก เหมือนผู้อื่น ดังนั้นจึงทำให้ผู้สอนต้องระมัดระวังคำพูดที่ใช้กับ เด็ก ผู้สอนควรให้ เด็กได้ค้นหาคำตอบด้วยตน เองในขั้นขณะ เล่านิทาน การยิ้มและ พยักหน้า เมื่อ เด็กตอบถูกก็ เป็น เทคนิคที่ เหมาะสม

1.2 ขั้นขณะ เล่านิทาน

เนื้อหา นิทานทุก เรื่องมีความยากง่ายแตกต่างกันไปตามจำนวน ฉาก และจำนวนตัวละคร การจัดลำดับนิทานความง่ายไปหายากส่วนมาก เหมาะ สมดีแล้ว

สื่อการสอน สื่อที่ใช้ คือ หนังสือนิทาน เล่มใหญ่ บาง เรื่องมีคำ บรรยายประกอบภาพมาก เกินไป และบางภาพมีขนาด เล็ก เกินไปทำให้ เด็กส่วน ใหญ่ไม่สามารถมองภาพได้ชัด เจน ต้อง เดินออกมาดูใกล้ ๆ เช่น นิทาน เรื่อง กระดอง เต่า

เวลา เวลาที่กำหนดตามแผนคือ 10 นาที แต่ เวลาที่ใช้จริง โดย เฉลี่ย คือ 12 นาที เนื่องจาก เด็กชอบ เล่า เกี่ยวกับประสบการณ์ เดิม เชื่อม โยงกับ เรื่องขณะฟังนิทาน ทำให้ เวลา เกินที่กำหนดในบาง เรื่อง

ตัวผู้ เรียน เด็กทุกคนกระตือรือร้นที่จะตอบคำถามที่ครูถาม จน พูดว่า "หนูยกมือนานแล้วค่ะ ผมยกมือก่อนครับ" เด็กพยายามคาดคะ เนในแง่ มุมต่าง ๆ และพยายามตรวจสอบสิ่งที่ตน เองคาดคะ เน เด็ก ๆ ตื่น เต้นที่พบว่า ตนคาดคะ เนถูกต้อง และมักบอกครูว่า "ครูครับผม เดาถูกครับ ครูคะหนูทาย ถูกค่ะ" นอกจาก เด็กจะคอยตอบคำถามครูแล้ว เด็กจะ เริ่มถามคำถามครูบ้าง เช่น เด็กพูดว่า "ครูครับ ทำไมดอกทานตะวันโง่จัง ไม่รู้หรือไงว่าถุงทอง คือ ดอกทานตะวัน" คำถามของ เด็กแสดงให้ เห็นว่า เด็กได้รวบรวมความคิดจาก เรื่องที่ฟังแล้วสรุปความคิด เห็น เชิงวิจารณ์ตัวละคร

ตัวผู้สอน บางครั้งผู้สอนไม่สามารถ เรียก เด็กทุกคนให้ตอบ คำถามได้อย่างทั่วถึง เพราะจะใช้ เวลามากหากทำ เช่นนั้น

3. ขั้นหลังเล่าเรื่องจบ แบ่งออกเป็น

3.1 <u>ขั้นทบทวน</u>

จากการจัดกิจกรรมทบทวนในขั้นนี้พบว่า เด็กชอบกิจกรรมบอร์ดนิทานในช่วงที่ครูให้บรรยายภาพให้เพื่อนฟังและได้เรียงลำดับเรื่องราวร่วมกัน เด็กบางคนเรียงผิดเพื่อนจะพยายามช่วยบอก

กิจกรรมแผนผังนิทาน เด็กต้องการระบายสีภาพก่อนเรียงลำดับลงบนกระดาษสีน้ำตาลแผ่นใหญ่ ขณะเรียงภาพเด็กบางคนบอกให้ครูเขียนชื่อเรื่องก่อนและหลังเรียงเสร็จเด็กจะขอประทับสัญลักษณ์ภาพประจำตัวเด็กที่ด้านล่างสุดของกระดาษสีน้ำตาล เด็ก ๆ สนใจและภูมิใจในผลงานที่ทำร่วมกันมากและเรียกให้เพื่อนที่ไม่ได้ทำมาฟังพวกเขาเล่านิทานจากแผนผังนิทาน

กิจกรรมภาพตัดต่อนิทาน เด็กสับสนเล็กน้อยกับนิทานเรื่องฝนจ๋า ซึ่งการเรียงภาพตัดต่อที่มีลักษณะวนเป็นวงกลมเด็กไม่รู้ว่าจะเริ่มวางภาพแรกที่ใด แต่ถ้าเป็นภาพตัดต่อสี่เหลี่ยมจตุรัสเด็กจะทำได้เร็ว

กิจกรรมกล่องนิทาน เด็กชอบมากที่ภาพมีการเคลื่อนไหวได้ เด็กอาสาออกมาหมุนภาพช่วยครูทุกครั้งที่จัดกิจกรรมนี้ เด็กให้ความร่วมมือดีมากในการลำดับเหตุการณ์

กิจกรรมภาพแขวนต่อเนื่อง ภาพที่ใช้ในนิทานเล็กเกินไปเด็กจะมองไม่เห็นภาพบนสุดหลังจากที่แขวนเมื่อให้เด็กเล่าเรื่องทบทวนโดยใช้ภาพแขวนต่อเนื่อง

กิจกรรมแผ่นพับนิทาน กระดาษที่ใช้ทำแผ่นพับนิทานบางเกินไปทำให้ภาพชำรุดง่าย

กิจกรรมหนังสือนิทาน เด็กชอบและให้ความร่วมมือดีมากมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เรื่องกระดองเต่า ครูใช้กระดองเต่าจริงมาให้ตกแต่ง เด็กจะชอบตกแต่งกระดองเต่าร่วมกันอย่างมีความสุข

กิจกรรมฉากนิทาน ใช้เวลาผลิตนานแต่เด็กชอบมาก เพราะเด็กได้วาดภาพบนผ้าดิบตกแต่งเป็นฉากนิทานตามใจชอบ เด็ก ๆ สนุกสนานและตื่นเต้นกับผลงานของตนเองขณะภาพหมุนไปตามแกนหมุน

กิจกรรมกะบะนิทาน ค่อนข้างยุ่งยากสำหรับเด็กในการเล่าประกอบภาพขณะวางตัวละครและฉากลงบนกะบะ แต่เด็กทุกคนก็ให้ความร่วมมือดี ฉากบางฉากใหญ่จะบังฉากที่เล็ก ทำให้เด็กที่นั่งอีกมุมหนึ่งมองไม่เห็นอีกด้านหนึ่งของกะบะนิทาน

กิจกรรมการเชิดหุ่น ขณะเล่านิทานโดยใช้หุ่นเชิดเสียงของเด็กจะค่อยมากผู้ฟังจะไม่ฟัง แต่จะช่วยกันเล่าแทนผู้เชิดหุ่นเอง

กิจกรรมบทบาทสมมติ แรก ๆ ครูต้องคอยบอกบทสนทนาต่อมาเด็กจะเริ่มพูดบทเอง บางครั้งผู้ชมจะคอยบอกบทช่วยผู้แสดงบทบาทสมมติ

3.2 ขั้นเล่าเรื่องที่ฟังทั้งเรื่อง

ครูให้เด็ก 1 คน เล่าให้เพื่อน 3 คนฟังโดยใช้หนังสือนิทานเล่มใหญ่ พบว่าในระยะแรกเด็กจะเล่าเรื่องจากภาพ และมักเล่าไม่ครบทุกฉาก เพื่อนที่ฟังจะช่วยเล่าในบางครั้งหากผู้เล่าเล่าไม่ได้ ถ้าผู้เล่าเล่าเสียงค่อยมาก ผู้ฟังจะบอกให้ผู้เล่าพูดเสียงดังขึ้นอีก ครูต้องกระตุ้นให้เด็กเล่าโดยเสริมแรงด้วยการให้กำลังใจและชมเด็ก ต่อมาเด็กกล้าเล่าและใช้น้ำเสียงและสีหน้าประกอบ ผู้ฟังจะคอยช่วยเหลือโดยการเปิดหนังสือหน้าต่อไป ผู้เล่าบางคนต้องการความเงียบจึงจะเล่าได้ดีและเล่าโดยใช้น้ำเสียงตามบทบาทของตัวละคร ทุกครั้งที่เด็กเล่าจบจะลงท้ายด้วยคำว่า "ครูครับ จบแล้วครับ จบแล้วค่ะ"

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปโดยรวมพบว่า แผนการใช้เทคนิคการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ขั้น ได้แก่ขั้นก่อนเล่านิทาน ขั้นขณะเล่านิทาน และขั้นหลังเล่านิทาน ทุกขั้นล้วนแต่มีความสำคัญในการส่งเสริมให้เด็กพัฒนาความสามารถในการจับใจความและความสามารถในการใช้ภาษาพูดสื่อความหมาย เด็กมีการเปลี่ยนแปลงด้านการใช้คำพูดเพื่อสื่อความหมายอย่างเห็นได้ชัดเริ่ม

จากการ ที่เด็กไม่กล้า เล่าหรือ เล่าไม่ได้จนกระทั่งสามารถ เล่า เรื่องซ้ำได้ดี เด็กใช้คำพูดจากในนิทานพูดกับผู้อื่นมากขึ้น เด็กชอบแสดงออกด้วยการ เล่านิทาน ให้ เพื่อนฟังในกลุ่มใหญ่ และ เด็กชอบอ่านหนังสือมากขึ้นโดยสังเกตจากช่วง กิจกรรม เล่นตามมุม เด็กจะ เริ่มวางแผน เข้ามุมภาษา เพื่ออ่านหนังสือนิทาน เล่ม ใหญ่มากขึ้น

2. การปรับปรุงคู่มือการใช้ เทคนิคการ เล่านิทานแบบ เล่า เรื่องซ้ำ

จากการทดลองใช้คู่มือ ผู้วิจัยได้ดำ เนินการในการปรับปรุงแผน การใช้ เทคนิค การ เล่านิทานแบบ เล่า เรื่องซ้ำในประ เด็นหลักดังต่อไปนี้

2.1 จุดประสงค์

เพิ่มจุดประสงค์ย่อยที่ชี้ เฉพาะว่าคำถามในแผนมุ่งพัฒนาการจับ ใจความในด้านใด เช่น ด้านการคาดคะ เน การตีความ การแปลความ และ การตรวจสอบความ เข้าใจจาก เรื่องราว

2.2 คำพูดของ เด็ก

เพิ่มการบันทึกคำตอบของ เด็กทุกครั้งต่อจากคำถามของครู เพื่อ จะแสดงให้ผู้ใช้แผน เห็นตัวอย่างความสามารถในการจับใจความของ เด็กตามที่ ระบุไว้ในจุดประสงค์อย่างชัด เจน

2.3 สื่อ

2.3.1 ปรับภาพในหนังสือนิทาน เล่มใหญ่บาง เรื่อง ให้ได้ สัดส่วนที่ เหมาะสมและชัด เจน เอื้อต่อการคาดคะ เนของ เด็ก

2.3.2 ปรับคำบรรยายในบาง เรื่องให้ เหมาะสมกับ เด็ก

2.3.3 เพิ่มสื่อประกอบการ เล่านิทาน เพื่อให้ เด็กได้ทบทวน ประสบการณ์ เดิมที่คล้ายกับ เหตุการณ์ในนิทาน เด็กจะได้ฝึกการคาดคะ เนโดย ระลึกประสบการณ์ เดิมได้ดีขึ้น เช่น นิทาน เรื่อง ฟ้าจ๋าอย่าร้อง ครูนำ เทปอัด เสียงฟ้าร้องมาให้ เด็กฟังก่อน เล่านิทาน และนิทาน เรื่อง ดอกทานตะวันกับถุง

2.4 เนื้อหา

2.4.1 ปรับเนื้อหาในนิทานบางเรื่องให้เอื้อต่อการเล่าซ้ำ เช่น นิทานเรื่องเป็ดน้อยตามหาแม่ นิทานเรื่องนี้จะมีตัวละครและรายละเอียดของลักษณะตัวละครมากเกินไปทำให้เด็กไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด จึงปรับเนื้อหาโดยลดจำนวนตัวละครลง คงไว้แต่ตัวละครที่มีลักษณะใกล้เคียงกับเป็ด เวลาเด็กเล่าซ้ำเด็กสามารถระลึกได้เกี่ยวกับตัวละครต่าง ๆ โดยเชื่อมโยงลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับเป็ดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

2.4.2 ปรับเนื้อหาบางตอนในนิทาน โดยเน้นภาพที่ช่วยให้เด็กได้เห็นลำดับของเรื่องราว เช่น นิทานเรื่อง บนเส้นทางของกระรอก ปรับให้ตัวละครหลัก (ลูกกระรอก) พบกับตัวประกอบที่หิวในขณะเดินทางนำกล้วยไปให้คุณยาย ลูกกระรอกจะแบ่งกล้วยให้ตัวประกอบที่พบระหว่างทาง กล้วยจะสั้นลง ๆ กว่าจะถึงบ้านคุณยาย กล้วยจะเหลือไม่ถึงครึ่งลูก

2.4.3 ปรับเนื้อหาของเรื่องราวในนิทานโดยเรียงลำดับฉากใหม่ โดยพิจารณาจากความเป็นเหตุเป็นผลในการเปลี่ยนจากฉากหนึ่งไปยังอีกฉากหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อง่ายต่อการจดจำและเรียงลำดับเหตุการณ์ เช่น เต่าไม่พอใจในกระดองของตน จึงเปลี่ยนกระดองไปเรื่อย ๆ จากกระดองที่แข็งแรงน้อยสุดไปจนกระทั่งแข็งแรงมากสุด เช่น เริ่มจากกระดองกระดาษ กระดองไม้ กระดองเหล็กเป็นต้น

2.4.4 เพิ่มเนื้อหาของคำบรรยายประกอบภาพเพื่อให้เด็กได้จดจำเรื่องราวได้ดีขึ้น เช่น นิทานเรื่อง อีเล้งเค้งโค้ง ให้เพิ่มบทสนทนาของตัวละครเพื่อช่วยให้เด็กจำเหตุการณ์ในแต่ละฉากได้ดีขึ้น

2.4.5 ปรับชื่อเรื่องของนิทานบางเรื่องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับตัวละครเพื่อให้เด็กเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องราวและตัวละคร เด็กจะได้ตรวจสอบการคาดคะเนของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล